

ความงามของความเงียบ

นำเสนอเมื่อ : 25 พ.ค. 2552

ความงามของความเงียบ

หากคุณเดินเท้าในเมืองหลวงของสยามประเทศ จากหัวถนนสี่ลมไปยังท้ายถนนในชั่วโมงเร่งด่วน คุณจะผ่านยามจำนวน 207 คน หนึ่งในสามของยามเหล่านี้ทำหน้าที่ใบฎีกาเขาออกอภุคารสำนักงานดูงูจ ด้วยสิ่งประดิษฐ์ที่เรียกว่านกหวีด ระดับเสียง 120 เดซิเบลที่กรีดร้องในระยะไกลหู สูงพอทำให้ใจคุณสั่น แก้วหูสะท้อนถึงชั้นอันตราย พลานาภาพไม่แพ้พลังเสียงดูเหล่าแห่งทะเลใต้อย่างแน่นอน!

มีน้ำเล่านนสายนี้จึงมีโรงพยาบาลและคลินิกหู(คอจมูก) คั่นทุกๆ หลายช่วงตึก!

สี่ลมเป็นเพียงหนึ่งในถนนใหญ่หลายสิบสายที่พลุกพล่านด้วยคน วุฒ และยามซึ่งนิยมใช้นกหวีดมากกว่าสัญญาณมือที่แปลกก็คือน้อยมีใครคิดว่านี่เป็นเรื่องแปลก ไม่เห็นใครบนอะไร แต่ละคนกมหนากมตาเดินไป ยามก็ตั้งหน้าตั้งตาเป่านกหวีด คนขับรถก็กดแตรไป

ความจริงที่หลายคนอาจไม่รู้หรือแต่ลืมไปแล้วก็คือ การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีเสียงดังเกิน 85 เดซิเบลนานๆ เป็นอันตรายต่อหูมนุษย์ และเสียงนกหวีดกับเสียงแตรรถนั้นเกินระดับ 85 เดซิเบลไม่น้อย

นี่คือรายการเดซิเบลของเสียงต่างๆ :

เสียงคุยกันปกติ 50-60 เดซิเบล
นาฬิกาปลุก 70-80 เดซิเบล
เสียงตะโกน 90-100 เดซิเบล
เสียงแตรรถยนต์ 110 เดซิเบล
ฟารอง / ในท้อลล์ / ร็อค คอนเสิร์ต 120 เดซิเบล
ลูกโป่งแตก 150 เดซิเบล
ประทัด 120-140 เดซิเบล
เครื่องบินขึ้นฟ้า 150-180 เดซิเบล

คุณไม่ควรอยู่ในสภาวะเสียงที่ดัง 80-90 เดซิเบลนานกว่าแปดชั่วโมงต่อวัน การฟังเสียงดัง 115 เดซิเบลนานเพียงสิบห้านาทีต่อวัน สามารถทำลายเยื่อแก้วหูได้ เกิน 110 เดซิเบลขึ้นไปเป็นอันตรายต่อหู เกิน 180 เดซิเบลคือหูพัง

จำไว้ว่าๆ คือ ทุกๆ 5 เดซิเบลที่เพิ่มขึ้น ใกล้เคียงเวลาที่อยู่กับเสียงนั้นลงครึ่งหนึ่ง

หากคุณชอบฟังเพลงดนตรีในผ้าที่ระดับเสียง 100 เดซิเบล ก็ไม่ควรขลุกอยู่ในนั้นเกินสิบห้านาที มิเช่นนั้นวันหนึ่งคุณอาจตื่นขึ้นมาพบว่าโลกใบนี้เงียบผิดปกติ

วิถีชีวิตของเราเกี่ยวข้องกับเสียงดังจนมันกลายเป็นเรื่องปกติ นอกจากเสียงจอบแจของจรรยา เมื่อเข้าสำนักงานก็ได้ยินเสียงตาของเจ้านาย (มักได้ยินชัดเจนนอกจากทุกมุมสำนักงาน) เสียงเพลงในที่ทำงาน (คนไทยเรามากใจดีอยากให้อีกทุกคนในสำนักงานได้ยินเพลงที่เราชอบด้วย) ฯลฯ

ทุกวันคนชายฝึกผลไม้น้ำแก้วบ้านผมขับ 'ยานเวลา' มาขาย 'ไซโก' ผักกาดขาว ส้ม ทุเรียน ลำไย เงาะ ถึงหน้าบ้าน

ยานเวลานี้ย้อมมาจากคำว่า 'หย่อนยานเรื่องเวลา' นั่นคือไซโกเครื่องขยายเสียงประกาศขายไซโก ผักกาดขาว ผักคะน้า ฯลฯ กันสองเวลา คือตอนหาหุ้เมื่อหลายคนหลับไปแล้ว กับตีห้าก่อนไทหลายตัวโก่งคอขึ้น!

แม้กระทั่งในสถานที่ที่ไม่ควรมีเสียงอย่างที่สุดเช่น สวนสาธารณะ ก็ยังเต็มไปด้วยมลพิษทางเสียง สวนสาธารณะในบางเรานิยมใช้เครื่องขยายเสียง ดังแต่การประกาศหามพาหามาเดิน ไปจนถึงการใช้ไมโครโฟนร้องเพลงคาราโอเกะอย่างสุขสม

ในช่วงเทศกาลรื่นเริง เรามักเห็นการจัดปาร์ตี้ยามตีตึกตีพร้อมเสียงดนตรีดังจากท้ายซอยถึงต้นซอย

เมื่อขึ้นแท็กซี่ น้อยครั้งคุณจะพบคันที่ไม่เปิดวิทยุ

เราเป็นชาติที่หนวกหูที่สุดชาติหนึ่งในโลก!

มนุษย์เมืองหลวงเคยชินกับเสียงเหล่านี้จนมองไม่เห็นว่ามันไม่ปกติ

สุภาภิตโบราณว่า ถ้าทุกคนพูดพร้อมกัน ก็จะไม่มีการได้ยิน

อาจจะจริง ถ้าเราจะไม่ยอมลดการใช้เสียงดังอย่างนี้ วันหนึ่งก็จะมีใครได้ยินจริงๆ

การแก้ปัญหาหมลพิษเสียงก็เช่นเดียวกับการแก้ปัญหาจราจรและอีกหลายๆ ปัญหา นั่นคือแก้ที่คน ไม่ใช่ป้ายห้ามใช้เสียงแก้ด้วยหลักกาย : "เอาใจเขามาใส่ใจเรา"

อย่าทักท้วงว่าคนอื่นชอบเพลงที่คุณชอบ อย่าสรุปว่าคนอื่นอยากฟังคุณร้องเพลง ถ้าไม่ชอบเสียงนกหวีดข้างหูคุณ คนอื่นก็ไม่ชอบ ถ้าไม่อยากให้อีกใครมาตะโกนตะคอกใส่ ก็ไม่ตะโกนตะคอกใส่คนอื่น

เจียบๆ ไว้บ้าง โลกจะสดใสขึ้นมาก

เดินเจียบๆ คิดเจียบๆ ทำงานเจียบๆ

เมื่อโลกเจียบลง คุณอาจจะได้ยินเสียงแมลงกระซิบกัน เสียงลมพัด เสียงใบไม้ไหว เสียงนกบอกรัก

ที่สำคัญที่สุด คุณจะได้ยินเสียงความคิดและเสียงหัวใจของคุณชัดขึ้น

บทความโดย..วินทร์ เลียววาริณ